

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Ja og Nei eller Den hurtige Frier

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 157. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893712296864/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

En Elsker sandser, huffer ingen Ting,
Imens du tumler ham omkring
I Frygtens Sneefog eller Haabets Lue

Saaledes gik det denne Gang Herr King;
To Stierdingvei han alt var galloperet,
Før han, med eet, befindte sig,
At Brudens Fornavn var ham reent uvitterlig,
Som dog til Kongebrev blev requireret.
Han derfor vendte sig og Hesten om,
For hendes Navn i største Hast at hente,
Som havde sagt ham Ja. Men da han kom
Til Høien, hvilken Fryd! i det han kiendte
Den ældste Datter, som spadserte der!
„Det sparte mig, ved Gud, et heelt Qvarteer,
„At De, min Smukke! just er her tilstæde;
„Jeg glemte hendes Navn, som gav mig Ja dernede —
„Vil De behage her at sige mig,
„Hvordan det lyder egentlig;
„Thi jeg kan ingenlunde længer vie?“ —
„Min Herrel hendes Navn, som vilde gifte sig
„Med Dem? som elsker Dem?“ —
„Ja vist!“
„Marie.“
„Saa hedder hun? det kan jeg lide paa? —“
„Som saa!“ . . .
„Marie? — jeg skal rigtig Navnet gienne.“ —
„Marie, ja! . . . Marie!“ — „Hils der hjemme!“

Og bort han fløi,
Men mumled', uden et Minut at tie,
„Marie —
„Marie — hopp! Marie — hopp! — Marie!“
Tak skee dig, lyffelige lille Høi!

Der hjemme var en Praten om den Frier,
Om hans forunderlige Hurtighed,
Hans Skabning, Midler, Væsen, Narrierier,
Og mange flere Snurrepiberier,
Hvoraf jeg knap det halve veed:
Papa holdt for, hans Hest var at beklage
(Deri han havde megen Ret);
Mama fandt ud, at i hans unge Dage
Han havde været nok saa net;
Sophie paastod, han var alt for lille,
Og Henriette han for gammel var;
De begge holdt den Ting for soleklar,
Han var en lille smule Nar —
Marie blot taug ganske stille,
Og lod dem prate sammen, hvad de vilde.

Da Dagen var forbi, det blev omsider Nat;
Og Søstrene, som nu blev ene,
fortsatte deres Snak — „Men hvordan er det fat,
„Marie? hoi saa bleg? — jeg skulde meene,“
Var Henriettes Ord, „at det kun tilkom mig
„At blegne her; thi, sandt at sige,
„Dengang jeg sagde Ja, jeg arme Dige
„Tog feil.“ — „Saa gif det netop dig,
„Som det gif mig;
„Dengang jeg sagde Nei, jeg egentligen vilde“ . . .
„Sagt Ja! —
„Uh! ha!“
Sophie stemmed i, som tænkes kan: „Ha! ha!“ —
„Men her engang, det end er vi for silde!
„Bliv rød igjen!
„Gaae du for mig til Brudekammeren hen
„I Morgen!“ sagde Henriette —
„Kun Navnet! — hvis han kun ei havde dette?“ —
„Hvad Navnet angaaer,“ blev Marie ved,